

ΛΟΓΙΑ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ ΜΟΥ

E.

IV

Κρατούσε τὸ μπουμποῦκι τοῦ ρόδου κ' ἔπαιζε ἢ χρυσοῦλα, προσπαθώντας ν' ἀνοίξη τὰ πέταλά του.

Τὰ μάτια της παίζανε καὶ γελοῦσαν.

Δὲν ἔβλεπε, δὲν παρακολουθοῦσε τὴν πρώϊμη ζωὴ ποῦ ἔδινε στὸ ρόδο μὲ τὰ μικρὰ της δάχτυλα.

Ἡ καρδιά μου σὰν ἄνθος ἀνοίξε μέσα στ' ἀγκάλιασμά σου, μὲ τὰ χάρδια σου καὶ κάτω ἀπ' τὸ παιζόγελο τῶν ματιῶν σου.

Ἡ καρδιά μου εἶν' ἔτοιμη καθὼς τὸ ρόδο, ν' ἀφήσῃ τὸ ἄρωμά της στὰ πόδια σου, ταπεινὸ δῶρο γιὰ σένα, τὴν ποίηση τῆς εὐγνωμοσύνης μου !

V

Τόσο νέος καὶ τόσο κουρασμένος ἀπ' τὴ ζωὴ ; Μήπως ὁ ἥλιος δὲν κάνει γιὰ σὲ νὰ χαμογελᾷ τὸ σύμπαν ; Μήπως δὲν ἀνθισαν καὶ πάλι τὰ λούλουδα, ποῦ μὲ τὴ μέθη τῶν χρωμάτων τους, ἔδιναν τόση ἀξία στὰ μάτια σου ;

Κ' ἡ σκέψη ; Τὸ γαῦρο σου καύχημα, πῶς τόσο γρήγορα ἔχασε τὴν ἐλπίδα, ποῦ στὶς στιγμὲς τῶν ἐνθουσιασμῶν σου, φιλοδοξοῦσε ν' ἀνοίξη γιὰ σένα τὶς κλειστὲς θύρες τῶν μυστηρίων ;

Ἄλλὰ ζῶ !

Εἶναι δυνατὸ οἱ στιγμὲς ποῦ φεύγουν νὰ μὴ μοῦ ἀφήνουνε ἴχνη ποῦ ἀνακαλοῦν τὶς ἀναμνήσεις ; Ἄ ! ὄχι ! Δίχως ἄλλο θὲ νᾶναι ἓνας πρόσκαιρος ὕπνος, μιὰ ἐτοιμασία μυστική, γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ μεγάλου μου ἐνθουσιασμοῦ.

Στιγμὲς ἀπελπιστικές, στιγμὲς ἐκμηδένισης, στιγμὲς θλίψης σᾶς ἀγαπῶ, γιὰτὶ ἐτοιμάζετε μέσα στὰ βάθη σας τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀπέραντου συγλονιστικοῦ ἐνθουσιασμοῦ !

VI

Τὰ λόγια ποῦ σοῦ ψιθύριζα χθές, οὔτε θέλησες κἄνε νὰ τὰ προσέξῃς. Σοῦ φάνηκαν ἄδεια καὶ τ' ἀφησες νὰ τὰ πάρῃ ὁ βραδυνὸς ἄνεμος.

Ἐχεις δίκηο, γλυκειά μου !

Ἡ ἀγάπη μας δὲ θέλει λόγια. Κ' ἔμεῖς δὲν ἔχομε ἀνάγκη τὰ πολλὰ συμπεράσματα καὶ τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα.

Ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἀπλῆ καὶ τὰ λόγια θὲ νᾶναι περιττά.

Βγήκαμε στη ζωή άναζητώντας ο ένας τον άλλο. Τί φυσικώ-
τερο να βρεθοῦμε ; Και τόσο πολὺ ἔχουμε ἀγαπηθῆ, ποῦ χαθήκαμε
ὁ ένας μὲς' στὸν ἄλλο.

"Αχ! βεβηλώνω τὴ σιωπὴ τῆς ἀγάπης, καὶ τὰ λόγια μου, ἐσύ,
οὔτε κ' ἂν θὰ θελήσης νὰ τὰ προσέξεις.

"Αφῆσέ τα καὶ πάλι γλυκειά, νὰ τὰ πάρη ὁ βραδυνοὸς ἄνεμος...

VII

Σ' ἓνα μικρὸ λεύκωμα, ἔχω βρῆ λίγες σκέψεις ποῦ τις ἔγραψε
ἐκείνη, πρὶν τὴ γνωρίσω, σκέψεις γεμάτες ἀπὸ μιὰ ζωὴ ὅλως διόλου
ξένη γιὰ μένα.

Κι αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ξεχασμένα ἀπ' τὸ στόμα της, τὰ προδομένα
ἀπ' τὴν καρδιά της, ἔρχονται ἐδῶ μὲ τὴ νύχτα ποῦ τὰ ἀναλογίζομαι,
ἔρχονται δῶ νὰ μοῦ βαραίνουν τὸ στῆθος, νὰ μὲ κάνουν πολὺ με-
λαγχολικό.

"Ἡσύχασε καρδιά μου ! "Ω ! ἡσύχασε φτωχή, τρελλή μου καρδιά.

"Ὅλα πιά ἀνήκουν στὸ παρελθόν. "Ὅλα πιά εἶναι ξεχασμένα καὶ
γιὰ σένα, τρελλή μου καρδιά, δὲν εἶχαν ποτὲ σημασία.

"Ἡσύχασε, ἡσύχασε φτωχή μου καρδιά...

"Αλίμονό μου ! "Ὡ ἀνθρώπινε παραλογισμέ.

"Ὅλες οἱ ἐξηγήσεις δὲν μποροῦν νὰ μὲ γαληνέψουν καὶ τὸ
κεφάλι μου γέρνει βαρὺ ἀπ' τις σκέψεις ποῦ μὲ φαρμακώνουν.

VIII

Τὴν ὥρα ποῦ θὰ χωριστοῦμε πρόσεξε καλὰ στὴν τελευταία
ἐντύπωση.

"Ἦταν χαρούμενη ἡ βραδιά. Τὰ γέλοια σου, τὰ μικρά σου
καμώματα καὶ τ' ἀσήμαντα λόγια σου, γιόμιζαν τὴν καμαρά μου
μὲ εὐθυμία. "Ἡ ἀγάπη καὶ τὰ φιλιὰ σου κάνανε τὸ σῶμα μου τρελλὸ
ἀπὸ σκιρτήματα. Μέσα μου ἀόρατα φτερά μ' ὄδηγοῦσαν στὶς ὑπερ-
κόσμιες σφαῖρες τῶν ὀνειρών, σὰν ἑλαφρὸ πουλὶ στὸ γαλανὸ ἄπειρο.

"Αλίμονο !... Τώρα βαρὺς ἀπ' τις μαῦρες σκέψεις συλλογίζο-
μαι : Δὲν ἦταν νὰ σβυστοῦν τὰ τελευταία σκληρά της λόγια, ἀπὸ
τὸ χ α ἱ ρ ε τ ὦ ν ἄ ν α μ ν ἦ σ ε ω ν !

Δὲν ἦταν ν' ἀπορριχτοῦνε στὴν ἄβυσσο τῆς λήθης καὶ μονάχα
ἡ μνήμη γλυκὰ νὰ κρατήση, ρόδο λευκὸ, τὸ χ α ἱ ρ ε τ ὦ ν ἄ ν α
μ ν ἦ σ ε ω ν !

"Α ! τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ χωριστοῦμε, πρόσεξε καλὰ στὴ στερνὴ
σου ἐντύπωση...

IX

Φαίνεται, ὦ ξαντέ μου, πῶς τὴν χαρὰ τὴν ἄδολη δὲ θὰ γνωρίσης ποτέ.

Ἄποψε ποῦ ὅλα εἶναι τόσο ἤσυχα, ποῦ μπόρεσα μακρυνὰ ἀπ' ὅλα κι ὅλους νὰ βρεθῶ μόνος μὲ τὴν ψυχὴν μου, πῶς ἤθελα νὰ τρέξω σὲ στιγμὲς ποὺ πέρασαν εὐτυχισμένες, σὲ στιγμὲς π' ἀφήσανε μιὰ φωτεινὴ ἐντύπωση στ' ἀνήσυχό μου πνεῦμα.

Θᾶτανε μιὰ μεγάλη χαρά!

Ἄλλὰ χαμένες πᾶνε οἱ προσπάθειές μου...

Ἡ ψυχὴ μου κλαίει γιὰ αἰτίες ἄγνωστες κ' εἶναι τόσο θλιμμένη ἢ διάθεσή μου, ποῦ κ' ἡ τόλμη τοῦ χαμογέλοιου μου ἀλλάζει τόνο ἀμέσως, καὶ παίρνει μιὰν ἔκφραση πόνου.

Τὸ ξαίρω. Ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω, ποτέ, ποτέ, νὰ σηκώσω ἐλεύτερα τὸ κεφάλι. Ἡ χαρὰ μέσ' στὸ βάθος τῆς κρύβει μιὰν ἀνεξήγητη λύπη.

X

Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος.

Τὴ στιγμὴ ποῦ πρωτοεἶδα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τότε μόνο τὰ πράματα πήρανε σημασία, τὴ σημασία μου.

Χωρὶς τὸν ταπεινὸ ἐμένα, Δημιουργέ, πῶς θὰ νοοῦνταν οἱ κόσμοι σου;

Ἄπο μένα λοιπὸν ἔχει πλαστῆ καὶ κατακτηθῆ τὸ ἄπειρο.

Εἶμαι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος!

XI

Ἀνθρώπε! γιὰ τὴ ζωὴ τὴν ἐλεύτερη καὶ τὴ δίχως ὄρια μήπως δὲν ἔχεις πλαστῆ; Γιατὶ λοιπὸν νὰ σκοντάφτης σὲ κάθε σου βῆμα, γιὰ τὸς ἐμπόδια νὰ σὲ πνίγουν;

Δυστυχισμένε, δυστυχισμένε τί ἔκαμες;

Ἡ ζωὴ σου ἦτανε τόσο συντονισμένη ἐκεῖ μὲ τοὺς ἀνοιχτοὺς ὀρίζοντες κ' ἡ ψυχὴ σου ποτὲ δὲ κηλιδώνονταν ἀπ' τὰ ἔργα σου.

Ἄλλα σου ἦτανε φυσικά. Δὲν ὑπῆρχαν οἱ πολιτεῖες, οἱ συνήθειες, τὰ καθήκοντα.

Δυστυχισμένε, δυστυχισμένε: τί ἤθελες μὲ τὰ χέρια σου νὰ δημιουργήσης τὴν κόλασή σου;

ΜΗΤΣΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ